

“Moartea lui Fulger “ si alte poezii

de

George Cosbuc

Moartea lui Fulger

În goana roibului un sol,
Cu frâu-n dinți și-n capul gol,
Răsare, crește-n zări venind,
Și zările de-abia-l cuprind,
Și-n urmă-i corbii croncănind
Aleargă stol.

El duce regelui răspuns
Din tabără. Și ține-ascuns
Sub straiul picurând de ploi
Pe cel mai bun dintre eroi —
Atâta semn de la război,
Și-a fost de-ajuns!

Pe Fulger mort! Pe-un mal străin
L-a fulgerat un braț hain!
De-argint e alb frumosu-i port,
Dar roș de sânge-i albul tort,
Și pieptul gol al celui mort
De lănci e plin.

Sărmanul crai! Când l-a văzut
Și, când de-abia l-a cunoscut,
Cu vuiet s-a izbit un pas
De spaimă-n lături și-a rămas

Cu pumnii strânși, fără de glas,
Ca un pierdut.

Să-i moară Fulger? Poți sfărma
Și pe-un voinic ce cuteza
Să-nalțe dreapta lui de fier
Să prindă fulgerul din cer?
Cum pier mișeii dacă pier
Cei buni așa?

Dar mâne va mai fi pământ?
Mai fi-vor toate câte sânt!
Când n-ai de-acum să mai privești
Pe cel frumos, cum însuți ești,
De dragul cui să mai trăiești,
Tu soare sfânt?

Dar doamna! Suflet pustiit!
Cu părul alb și despletit
Prin largi iatacuri alerga,
Cu hohot lung ea blestema,
Și tot palatul plin era
De plâns cumplit.

La stat și umblet slabă ce-i!
Topiți sunt ochii viorei
De-atâta vaiet nentrerupt,
Și graiul stins și-obrazul supt
Și tot vestmântul doamnei rupt
De mâna ei!

— "De dorul cui și de-al cui drag,
Să-mi plângă sufletul pribeag,
Întreagă noaptea nedormind,

Ca s-aud roibii tropotind,
Să sar din pat, s-alerg în prag,
Să te cuprind!

Nu-l dau din brațe nimănui!
Închideți-mă-n groapa lui —
Mă lași tu, Fulgere, să mor?
Îți lași părinții-n plâns și dor?
O, du-i cu tine, drag odor,
O, du-i, o, du-i!"

Ah, mamă, tu! Ce slabă ești!
N-ai glas de vifor, să jelești;
N-ai mâini de fier, ca fier să frângi;
N-ai mări de lacrimi, mări să plângi,
Nu ești de foc, la piept să-l strângi,
Să-l încălzești!

Și tu, cel spre bătăi aprins,
Acum ești potolit și stins!
N-auzi nici trâmbițele-n văi,
Nu vezi cum sar grăbiți ai tăi —
Râdeai de moarte prin bătăi,
Dar ea te-a-nvins.

Pe piept, colac de grâu de-un an,
Și-n loc de galben buzdugan,
Făclii de ceară ți-au făcut
În dreapta cea fără temut,
Și-n mâna care poartă scut
Ți-au pus un ban.

Cu făclioara, pe-unde treci,
Dai zare negrilor poteci

În noaptea negrului pustiu,
Iar banu-i vamă peste râu.
Merinde ai colac de grâu
Pe-un drum de veci.

Și-ntr-un coșciug de-argint te-au pus
Deplin armat, ca-n ceruri sus
Să fii întreg ce-ai fost mereu,
Să tremure sub pasu-ți greu
Albastrul cer, la Dumnezeu
Când vei fi dus.

Mirați și de răsuflăt goi,
Văzându-ți chipul de război,
Să steie îngerii-nlemnit;
Și, orb de-al armelor sclipit,
S-alerge soarele-napoi
Spre răsărit!...

Iar când a fost la-nmormântat,
Toți morții parcă s-au sculat
Să-și plângă pe ortacul lor,
Așa era de mult popor
Venit să plângă pe-un fecior
De împărat!

Și popi, șirag, cădelniță
Ceteau ectenii de comând —
Și clopote, și plâns, și vai,
Ș-oștenii-n șir, și pas de cai,
Și sftnici, și feciori de crai,
Și nat de rând.

Și mă-sa, biata! Cum gema
Și blestema, și se izbea
Să sară-n groapă: — "L-au închis
Pe veci! Mi-a fost și mie scris
Să mă deștept plângând din vis,
Din lumea mea!

Ce urmă lasă șoimii-n zbor?
Ce urmă, peștii-n apa lor?
Să fii cât munții de voinic,
Ori cât un pumn să fii de mic,
Cărarea mea și-a tuturor
E tot nimic!

Că tot ce ești și tot ce poți,
Părere-i tot dacă socoți
De mori târziu ori mori curând,
De mori sătul, ori mori flămând,
Totuna e! Și rînd pe rînd
Ne ducem toți!

Eu vreau cu Fulger să rămân!
Ah, Dumnezeu, nedrept stăpîn,
M-a dușmănit trăind mereu
Și-a pizmuit norocul meu!
E un păgân și Dumnezeu,
E un păgân.

De ce să cred în el de-acum?
În fața lui au toți un drum,
Ori buni, ori răi, tot un mormânt!
Nu-i nimeni drac și nimeni sfânt!
Credința-i val, iubirea vânt
Și viața fum!"

Și-a fost minune ce spunea!
Grăbit poporul cruci făcea
De mila ei, și sta-ngrozit. —
Și-atunci un sfetnic a venit
Și-n fața doamnei s-a oprit,
Privind la ea.

Un sfânt de-al cărui chip te temi
Abia te-aude când îl chemi:
Bătrân ca vremea, stâlp rămas,
Născut cu lumea într-un ceas,
El parcă-i viul parastas
Al altor vremi.

Și sprijin pe toiag cătând
Și-ncet cu mâna ridicând
Sprâncenele, din rostu-i rar,
Duios cuvintele răsar:
— "Nepoată dragă! De-n zadar
Te văd plângând.

De cum te zbuciumi, tu te stingi
Și inima din noi o frângi —
Ne doare c-a fost scris așa,
Ne dori mai rău cu jalea ta:
De-aceea, doamnă, te-am ruga
Să nu mai plângi.

Pe cer când soarele-i apus,
De ce să plângi privind în sus?
Mai bine ochii-n jos să-i pleci,
Să vezi pământul pe-unde treci!
El nu e mort! Trăiește-n veci,
E numai dus.

N-am cap și chip pe toți să-i spui
Și-aș spune tot ce știu, dar cui?
Că de copil eu m-am luptat
În rând cu Volbură-mpărat
Și știu pe Crivăț cel turbat
Ca țara lui.

Ce oameni! Ce sunt cei de-acum!
Și toți s-au dus pe-același drum.
Ei și-au plinit chemarea lor
Și i-am văzut murind ușor;
N-a fost nici unul plângător,
Că viața-i fum.

Zici fum? O, nu-i adevărat.
Război e, de viteji purtat!
Viața-i datorie grea
Și lașii se-ngrozesc de ea —
Să aibă tot cei lași ar vrea
Pe neluptat.

De ce să-ntrebi viața ce-i?
Așa se-ntreabă cei mișei.
Cei buni n-au vreme de gândit
La moarte și la tânguit,
Căci plânsu-i de nebuni scornit
Și de femei!

Trăiește-ți, doamnă, viața ta!
Și-a morții lege n-o căta!
Sunt crai ce schimb-a lumii sorți,
Dar dacă mor, ce grijă porți?
Mai simte-n urmă cineva
Că ei sunt morți?

Dar știi un lucru mai pe sus
De toate câte ți le-am spus:
Credința-n zilele de-apoi
E singura tărie-n noi,
Că multe-s tari cum credem noi
Și mâine nu-s!

Și-oricât de amărâți să fim
Nu-i bine să ne dezlipim
De cel ce viețile le-a dat! —
O fi viața chin răbdat,
Dar una știi: ea ni s-a dat
Ca s-o trăim!"

Ea n-a mai plâns, pierdut privea
La sfetnic, lung, dar nu-l vedea
Și n-a mai înțeleș ce-a zis
Și nu vedea cum au închis
Sicriul alb — era un vis
Și ea-l trăia.

Senini de plânset ochii ei,
Vedea bărbați, vedea femei,
Cu spaimă mută-n jur privea.
Din mult nimic nu-nțeleșea;
Și să muncea să știe ce-i.
Și nu putea.

I-a fulgerat deodată-n gând
Să râdă, căci vedea plângând
O lume-ntreagă-n rugăciuni. —
"În fața unei gropi s-aduni
Atâta lume de nebuni!
Să mori rânând..."

Și clopotele-n limba lor
Plângeau cu glas tânguitor;
Și-adânc, din bubuitul frânt
Al bulgărilor de pământ,
Vorbea un glas, un cântec sfânt
Și nălțător:

"Nu cerceta aceste legi,
Că ești nebun când le-nțelegi!
Din codru rupi o rămurea,
Ce-i pasă codrului de ea!
Ce-i pasă unei lumi întregi
De moartea mea!"

Mânioasă

Am să merg mai înspre seară
Prin dumbrăvi, ca mai demult,
În priveghetori să-mi pară
Glasul Linei că-l ascult.
Mai știi eu ce-aș vrea s-ascult!
Că-n zori Lina sta-n portiță,
Sălta-n vânt a ei altiță,
Vântul îi sălta-n cosiță
Și-i făcea floare-n obraz:
Eu mergeam la plug în laz,
Și, când trec, Lina s-ascunde,
Parcă nici nu m-a văzut.
Îi vorbesc, și nu-mi răspunde,

Nu-mi răspunde!
Și-o întreb, și nu-mi răspunde!
Și mă mir — ce i-am făcut!

Vreau de-aici să rump o floare!
Ochii unui înger scump
Au albastrul de cicoare,
Și cicoare vreau să rump —
Mai știi eu ce-aș vrea să rump!
Că-n amiazi venind pe vale,
Întâlnii pe Lina-n cale:
Fragi i-am dat, ea mi-a zis: — "Na-le!
Ți-am cerut eu ție fragi?"
Ochii ei frumoși și dragi
Priveau tot spre poala rochii,
S-a pus Lina pe tăcut,
Și vedeam că-i umblă ochii,
Umblă ochii!
Ca la șerpi, îi umblă ochii,
Și mă mir — ce i-am făcut!

Să-mi pun capul pentr-o Lină,
Să mă fac un om pribeag!
Ieși din neguri, lună plină,
Să mă vezi la Lina-n prag —
Mai știi eu ce-aștept în prag!
Alte dăți suna zăvorul;
Lina pe furiș, ca dorul,
Pășea-n degete pridvorul
Și la mine-n prag venea,
Mamă-sa cât ce-adormea.
Azi ard hainele pe mine,
Mi-e greu capul ca de lut,

Stau în prag — și ea nu vine,
Nu mai vine!
E târziu și nu mai vine...
Și mă mir — ce i-am făcut!?

Vine ploaia

Hai! Vine ploaia! Las' să vie!
Da, ce-i bună ploaia, știe
Iarba arsă din câmpie
Las' să vie! Las' să vie!

Vine ploaia! Bine-mi pare!
În grădina am o floare!
Ploaia mi-o va crește mare
Bine-mi pare!

Vine ploaia! Las' să vie!
După ploaie toate-nvie
În grădină și-n câmpie
Las' să vie!

Lordul John

Se zvonise prin ziare
Că-n Irlanda e-ntr-un sat

Un bărbat grozav de tare.
Lordul John, prinzând de veste
Cine e și de-unde este,
Pleacă-n grabă ca să vadă
Dacă e adevărat.

Ca mulți lorzi de viță veche
Din întunecatul Nord,
Lordul John e-ntr-o ureche:
Fluieră pe drum și cântă
Și e cel dintâi la trântă.
Și-i voinic fără pereche
Și e cel mai tare lord.

A găsit în urmă satul;
Pe țăran el l-a găsit
Ocupat cu măturatul
Curții. Și, ochindu-l bine,
Lordul drept spre dânsul vine
Și descalică degrabă
Făr-a zice „bun sosit“.

Ș-apoi gata de luptare!
– „Tu ești Willy Spucker?“ – „Eu.“
– „Spun că ești grozav de tare
De ți-a mers cuvânt prin lume,
Eu din Londra vin anume,
Să ne punem la-ncercare.
Trântă deci cu tine vreau!“

Willy Spucker se crucește,
Simte palmele că-i ard,
Leneș târnul și-l proptește;
Scurpă-n palme și se-ntinde

Și pe lord de brâu îl prinde,
Sus o dată-l răsuțește
Și-l azvârlă peste gard.

– „O să stau acum cu tine
Să mă lupt ... Mai vrei ceva?
Auzi tu, cu ce gând vine!“
Lordul John privind cu jale
Și tinându-se de șale:
– „Să-mi azvârli, te rog, creștine,
Și cel cal, să pot pleca!“

Concertul primăverii

Chiar acum din crâng venii
- Și c-o veste bună!
Iarăși e concert, copii;
Merg și eu, și tu să vii,
Mergem împreună.

Vrei programă, lămurit?
Stai puțin să caut.
Cucul, un solist vestit,
De printr-alte țări venit
Va cânta din flaut.

Cântăreața dulce-n grai,
Cea numită „perla
Cântăreților din mai“

Dulce va doini din nai
Multe doine mierla.

Va-ntona apoi un psalt
„Imnul veseliei“
Corul dintr-u fag înalt.
Vor cânta-n sopran și-n alt
Graurii câmpiei

Turturelele-n tenor,
Și-alte voci măiestre,
Toate după glasul lor.
Vor urma dup-acest cor
Fel de fel de-orchestre,

Voci de gaițe cari fac
Să scoboare ploaia,
Și-ntr-o scoarță de copac
O să bată tica-tac
Tactul gheunoaia.

Iar naționale-apoi,
Cobze și-alte hanguri,
Glas de fluier și cimpoi
Pitpalaci și cintezoi
Și-un taraf de granguri.

Se vor pune-apoi pe joc
Până chiar și surzii,
Când vor prinde dintr-un loc
Să ne cânte hori cu foc
Din tilincă sturzii.

Vom cânte și noi ce-om ști,
Cântece din carte.
Și, de va putea veni
Vântul, și el va doini,
Că e dus departe.

Cine-i contra, să-l vedem,
Ca să-l știe soții!
De-aveți chef, tovarăși, blem -
Ura-n cer! Cu toții-avem,
Mergem dar cu toții!

În seara de Crăciun

Afară ninge liniștit,
În casă arde focul;
Iar noi pe lângă mama stând,
Demult uitarăm jocul.

E noapte, patul e făcut,
Dar cine să se culce?
Când mama spune de Iisus
Cu glasul rar și dulce.

Cum s-a născut Hristos în frig,
În ieslea cea săracă,
Cum boul peste el sufla
Căldură ca să-i facă.

Cum au venit la ieslea lui
Păstorii de la stână
Și îngerii cântând din cer,
Cu flori de măr în mână.

Toamna

Toamna târziu,
În noaptea cu lună,
Cum vâjâie codrul
Și geme și sună!
Din nordul cu neguri
Un vuiet răsare
Și vine și crește
Mai iute, mai tare;
Iar codrul aude,
Puternicul rege
Aude prin noapte
Și bine-nțelege
Al oștilor vuiet
Din norduri pornite -
El vrea să răscoale
Puteri obosite
Și-njură și urlă,
Că-și simte pierirea.
Și galben se face,
Nu poate s-adoarmă,

Nu-și află nici pace.
Și tremură codrul
Cu inima ruptă
De spaimă, se zbate,
Cu vântul se luptă,
Pocnește și sună
Și-și urlă durerea,
Căci vântul îl prinde
Și-l strânge de mijloc
Topindu-i puterea!
Și codrul se-ndoaie;
Și-l biruie vântul,
Râzând îl sugrumă
Și-i rupe veștmântul,
Și părul i-l smulge
Și-n văi îl aruncă.
Un țipăt răsare
Pe deal și pe luncă;
Grăbitele păsări
Cu vuiet aleargă,
Și norii vin stoluri
Pe-ntinderea largă,
De spaimă s-aascunde
Pârâul sub ghiață -
Și regele codru,
Din ultima viață,
Suspină văzându-și
Pustiul, și geme
Și cade pe spate,
Și moare cu fruntea
Pe pieptul naturii,
Și moare natura

De jalea pădurii
În toamna târzie!

Cântec

A venit un lup din crâng
Și-alerga prin sat să fure
Și să ducă în pădure
Pe copiii care plâng.
Și-a venit la noi la poartă
Și-am ieșit eu c-o nuia:
— "Lup flămând cu trei cojoace,
Hai la maica să te joace" —
Eu chemam pe lup încioace,
El fugea-ncotro vedea.

Ieri pe drum un om sărac
Întreba pe la vecine:
— "Poartă-se copiii bine?
Dacă nu, să-i vâr în sac!"
Și-a venit la noi la poartă
Și-am ieșit eu și i-am spus:
— "Puiul meu e bun și tace
Nu ți-l dau, și du-te-n pace!
Ești sărac dar n-am ce-ți face!
Du-te, du-te!" Și s-a dus.

Și-a venit un negustor
Plin de bani, cu vâlvă mare,
Cumpăra copii pe care
Nu-i iubește mama lor.
Și-a venit la noi la poartă
Și-am ieșit și l-am certat:
— "N-ai nici tu, nici împăratul
Bani să-mi cumpere băiatul!
Pleacă-n sat, că-i mare satul,
Pleacă, pleacă!" Și-a plecat.

Lângă leagăn

Dormi acum, odorul mamei,
Dormi că ești pe prag,
Strânse-n aripa năframei
Flori de rug ți-am pus, din vale
Roșii strămători de bete,
Să fii drag așa la fete,
Cum ești drag măicuții tale,
Dragul mamei, drag.

Ieri pe când cântau cocoșii,
Peste piept ți-am pus
La cămașă panglici roșii,
De deochi, ca el să piară
Unde spaime-l înspăimântă
Și cocoșii-n zori nu-i cântă —

Să rămâi curat, ca fața
Soarelui de sus.

Dormi în pace și te scoală
Tânăr plugărel!
Azi prin somn mi-ai răs în poală
Și te-am dus plângând sub cruce.
Maica Domnului când vine
Pune-o mână peste tine,
Măr de aur ea-ți aduce
Să te joci cu el.

Nouă luni în zori, pe rouă,
Tot ți-am descântat,
Joi curate, alte nouă —
Să ai inimă curată
Și să fii păzit de ele,
Șapte stele, logostele
Fie-ți scrise-n cer și-o fată
Mândră de-mpărat.

M-am rugat de ursitoare
Pentru capul tău,
S-odrăsești, ca rupt din soare,
Toată lumea să te placă;
Dar nici fapt și pus-din-ură,
Nici un fel de-aruncătură,
Nici un farmec să nu-ți facă
Nici un rău.

Dormi, plugarul meu, în pace,
Scumpul meu odor!
Mare-al mamei, te vei face;
Să te văd cu noi la masă,

Și-alergând cu drag pe luncă
După tatăl tău la muncă,
Tânăr voinicel, prin casă
Mamei de-ajutor!
Uite-l ici și-ntr-altă parte,
Ochii-n cap îi fug;
Îl trimiți și-i și departe —
S-aduci poala cu surcele.
Ș-aduci apa cu cofița,
Tatei să-i deschizi portița
Când se-ntoarce, frânt de trudă
Seara de la plug!

O, de te-aș vedea eu mare,
Să mă duc și eu
La amiazi cu demâncare
Unde-ți fi, la plug, la coasă!
Să-mi ochesc atunci la horă
Dintre-atâtea fete-o noră —
Dormi și crești, și fă-te mare
Plugărașul meu!

Noi vrem pământ!

Flămând și gol, fără-adăpost,
Mi-ai pus pe umeri cât ai vrut,
Și m-ai scuipat și m-ai bătut
Și câine eu ți-am fost!
Ciocoi pribeag, adus de vânt,

De ai cu iadul legământ
Să-ți fim toți câini, lovește-n noi!
Răbdăm poveri, răbdăm nevoi
Și ham de cai, și jug de boi
Dar vrem pământ!

O coajă de mălai de ieri
De-o vezi la noi tu ne-o apuci.
Băieții tu-n război ni-i duci,
Pe fete ni le ceri.
Înjuri ce-avem noi drag și sfânt:
Nici milă n-ai, nici crezământ!
Flămânzi copiii-n drum ne mor
Și ne sfârșim de mila lor —
Dar toate le-am trăi ușor
De-ar fi pământ!

De-avem un cimitir în sat
Ni-l faceți lan, noi, boi în jug.
Și-n urma lacomului plug
Ies oase și-i păcat!
Sunt oase dintr-al nostru os:
Dar ce vă pasă! Voi ne-ați scos
Din case goi, în ger și-n vânt,
Ne-ați scos și morții din mormânt; —
O, pentru morți și-al lor prinos
Noi vrem pământ!

Și-am vrea și noi, și noi să știm
Că ni-or sta oasele-ntr-un loc,
Că nu-și vor bate-ai voștri joc
De noi, dacă murim.
Orfani și cei ce dragi ne sânt

De-ar vrea să plângă pe-un mormânt,
Ei n-or ști-n care șanț zăcem,
Căci nici pentr-un mormânt n-avem
Pământ — și noi creștini suntem!
Și vrem pământ!

N-avem nici vreme de-nchinat.
Căci vremea ni-e în mâni la voi;
Avem un suflet încă-n noi
Și parcă l-ați uitat!
Ați pus cu toții jurământ
Să n-avem drepturi și cuvânt;
Bătăi și chinuri, când țipăm,
Obezi și lanț când ne mișcăm,
Și plumb când istoviți strigăm
Că vrem pământ!

Voi ce-aveți îngropat aici?
Voi grâu? Dar noi strămoși și tați
Noi mame și surori și frați!
În lături, venetici!
Pământul nostru-i scump și sfânt,
Că el ni-e leagăn și mormânt;
Cu sânge cald l-am apărat,
Și câte ape l-au udat
Sunt numai lacrimi ce-am vărsat —
Noi vrem pământ!

N-avem puteri și chip de-acum
Să mai trăim cerșind mereu,
Că prea ne schingiuiesc cum vreu
Stăpâni luați din drum!
Să nu dea Dumnezeu cel sfânt,

Să vrem noi sânge, nu pământ!
Când nu vom mai putea răbda,
Când foamea ne va răscula,
Hristoși să fiți, nu veți scăpa
Nici în mormânt!

La oglindă

Azi am să-ncretez în grindă —
Jos din cui acum, oglindă!
Mama-i dusă-n sat! Cu dorul
Azi e singur puișorul,
Și-am închis ușa la tindă
Cu zăvorul.

Iată-mă! Tot eu cea veche!
Ochii? hai, ce mai pereche!
Și ce cap frumos răsare!
Nu-i al meu? Al meu e oare?
Dar al cui! Și la ureche
Uite-o floare.

Asta-s eu! Și sunt voinică!
Cine-a zis că eu sunt mică?
Uite, zău, acum iau seama
Că-mi stă bine-n cap năframa
Și ce fată frumușică
Are mama!

Mă gândeam eu că-s frumoasă!
Dar cum nu! Și mama-mi coasă
Șorț cu flori, minune mare
Nu-s eu fată ca oricare:
Mama poate fi făloasă
Că mă are.

Știi ce-a zis și ieri la vie?
A zis: — "Ce-mi tot spun ei mie!
Am și eu numai o fată,
Și n-o dau să fie dată;
Cui o dau voiesc să-mi fie
Om odată."

Mai știi eu! Și-așa se poate!
Multe știi, dar nu știi toate.
Mama-mi dă învățătură
Cum se țese-o pânzătură,
Nu cum stau cei dragi de vorbă
Gură-n gură.

N-am să țiș doar viața-ntreagă!
Las să văd și cum să leagă
Dragostea — dar știi eu bine!
Din frumos ce-l placi ea vine —
Hai, mă prind feciorii dragă
Și pe mine!

Că-s subțire! Să mă frângă
Cine-i om, cu mâna stângă!
Dar așa te place dorul:
Subțirea, cu binișorul
Când te strânge el, să-ți strângă
Tot trupșorul.

Brațul drept dacă-l întinde
Roată peste brâu te prinde
Și te-ntreabă: "Dragă, strângu-l?"
Și tu-l cerți, dar el, nătângul,
Ca răspuns te mai cuprinde
Și cu stângul.

Iar de-ți cere și-o guriță —
Doamne! Cine-i la portiță?
Om să fie? Nu e cine!
Hai, e vântul! Uite-mi vine
Să văd oare cu cosiță
Sta-mi-ar bine?

O, că-mi stă mie-n tot felul!
Să mă port cu-ncetinelul:
Uite salbă, brâu, și toate!
Și cosițe cumpărate,
Stai, să-nchei și testemelul
Pe la spate.

Uite ce bujor de fată —
Stai să te sărut o dată!
Tu mă poți, oglindă, spune!
Ei, tu doară nu te-i pune
Să mă spui! Tu ai, surată,
Gânduri bune.

De-ar ști mama! Vai, să știe
Ce-i fac azi, mi-ar da ea mie!
D-apoi! N-am să fiu tot fată,
Voi fi și nevast-odată:
Las să văd cât e de bine
Măritată.

Că mi-a spus bunica mie
Că nevasta una știe
Mai mult decât fata, juna,
Ei, dar ce? Nu mi-a spus buna —
Și mă mir eu ce-o să fie
Asta una!

Brău-i pus! Acum, din ladă
Mai ieu șorțu! O să-mi șadă
Fată cum îmi stă nevastă...
Aolio! Mama-n ogradă!
Era gata să mă vadă
Pe fereastă.

Ce să fac? Unde-mi stă capul?
Grabnic, hai să-nchid dulapul
Să mă port să nu mă prindă.
Salbă jos! Și-n cui oglindă!
Ce-am uitat? Închisă ușa
De la tindă.

Intră-n casă? O, ba bine,
Și-a găsit niște vecine,
Stă la sfat... toată-s văpaie!
Junghiul peste piept mă taie;
Doamne, de-ar fi dat de mine,
Ce bătaie!

Nuntă în codru

Ce mai chiu și chef prin ramuri
Se-ncinsese-atunci!
Numai frați, și veri, și neamuri
De-ar fi fost umpleau o țară!
Dar așa, că s-adunară
Și străini din lunci!

De mă-ntrebi, eu nu știu bine,
Alții poate știu —
Ce să-ntrebi calici ca mine!
Știu că lumea dintr-o dată,
S-a trezit că-i adunată
Și c-o duce-n chiu.

Că-ntr-o zi, purtând în mână
Un colac ș-un băț,
Prepelița cea bătrână
S-a pornit și-n deal și-n vale,
Și chema-ntâlnind pe cale
Lumea la ospăț.

— "Ce-i tu, soro?" — "Ce să fie?
Nuntă mare-n crâng!
N-ai văzut tu veselie
De când ești și porți un nume.
Și-am plecat trimeasă-n lume,
Oaspeții să-i strâng."

— "Dar pe mire cum îl cheamă,
Cine-i el și-al cui?"
— "N-auziși de *sturz*, bag samă!
Până și-mpăratul știe."
— "Și-i bogat?" — "Ce-i pe câmpie,
Tot ce vezi, i-al lui!

Iar mireasa! Din cosiță
Numai flori îi cad.
Mierla e. Și e pestriță,
Și gătită ca o cruce:
Cizme galbene și-aduce
Tot din Țărigrad."

— "Ei, atunci să știi, vecino,
C-am să viu și eu."
— "Păi, de bună seamă, vino!"
Tot așa, cu voie bună,
Prepelița-n sârg adună
Pe nuntași mereu.

Și s-a strâns din zare naltă
Neamu-ntraripat,
Și din crâng, și de la baltă,
Și din șesuri, de prin grâne;
Ba și *vrăbii* mai bătrâne,
Musafiri din sat.

Până-n noapte tot veniră
Și prin crengi au mas.
Iar în zori se răscoliră,
Și-n gorun aveau altarul —
Ia-nchinați-mi cu paharul,
Să-mi mai vie glas.

Mă-ntrebați de nun? Ei, nunul,
Soare-ntr-adevăr:
Dumnealui, mă rog, *păunul*!
Nună mare-a fost *găița*,
Stete-acasă *păunița*,
Că-i murise-un văr.

— "Pop-aveau?" Tu, maică sfântă!
Stai să mai vorbești?
Știi pe *ciocârlan* cum cântă?
Dumnezeu să-i ție firea!
A-nvățat trei veri Psaltirea
La vlădici sârbești.

Drusce-aveau o *coțofană*
Și-un *cârstei* bălțat.
Pitpalacul, nene,-n strană!
Iar cădelnița de aur
O ținea jupânul *graur*
Dascălu-nvățat.

Dar să vezi! La socru mare
Zgomote din zori:
Pițigoiu-ntr-una sare,
Steag pe casă *șoimul* suie.
Gheunoaia bate cuie
Ca s-anine flori.

Iar prin cuhnii sfat și vorbă,
Asta s-o vedeți!
Prepelița face ciorbă,
Presurile fac friptură,
Vin *sticleții* și le-o fură,
Dracii de sticleți!

Șoimii repezi scot în gheare
Carnea din căldări,
Corbul cel cu ciocul tare
Dumicată-n blide-o lasă,
Cintițoii duc la masă
Rândul de mâncări.

Și, cu șorț de jupâneasă,
Rândunele vin
Și deretică prin casă,
Iar pe mese-aștern prosoape
Și dau lavițele-aproape,
Cane-aduc cu vin.

Dar te miri tu, prin pahare
Cine le turna?
Cucul sur, că-i meșter mare
La urat și-nchinăciune,
E proroc și-ți știe spune
Tot ce-o fi și-o da.

Cântă-n cobză-acum *buhaiul*
Cel cu gâtul strâmb,
Mierla șuieră cu naiul,
Cu cimpoiul cântă *cioara*,
Pitulicea cu vioara,
Bușnița c-un drâmb.

Codobaturi iuți ca focul,
Tot bătând din cozi,
Măturară-n clipă locul
Și făcur-o bătătură,
Și ce horă mai făcură
Ca la voievozi !

Jucau sârba *porumbii*,
Că e jocul lor,
Și-au luat la joc *cârsteii*
Pe-o *rățușcă* — vai de mine ! —
Graurul juca pe vine,
Barza-ntr-un picior.

Numai *cioara* cu cimpoiul,
Tot izbind cu el,
Se bătea cu *pițigoii*,
Iar *sitarul* dup-o ușă
Se certa c-o *găinușă*
Pentr-un gândăcel.

Vin de-ar fi, că cearta vine,
Astfel cum s-o zici?
Să te superi tu, creștine,
Pentru dinții scoși din gură?
Pentr-un ghiont și-o-mbrâncitură
Cheful să ți-l strici?

Și țipau de-a valma-n ramuri,
Miile de guri!
N-alegeai, străini și neamuri,
Și pe plac cânta tot insul —
Clocotea de chiu cuprinsul
Veselei păduri.

— "Tu erai?" Mă-ntrebi ca prostul!
Vorba din bătrâni:
Eu la chef ca-n marte postul.
Vinu-l beam din coji de-alună
Și-azvârleam, de voie-bună,
Cu căciula-n câini.

Ba, și-n ciur le-adusei apa,
Ca să fiu în rost,
Lemne le-am tăiat cu sapa —
Și, sărind pe-o buturugă,
Am venit la voi în fugă,
Să vă spun ce-a fost!

Colindătorii

Cad fulgii mari încet zburând,
Și-n casă arde focul,
Iar noi pe lângă mama stând
De mult uitarăm jocul.
De mult și patul ne-aștepta,
Dar cine să se culce?
Rugată, mama repeta
Cu glasul rar și dulce

Cum sta pe paie-n frig Hristos
În ieslea cea săracă,
Și boul cum sufla milos
Căldură ca să-i facă,
Drăguț un miel cum i-au adus
Păstorii de la stână
Și îngeri albi cântau pe sus
Cu flori de măr în mână.

Și-auzi! Răsar cântări acum,
Frânturi dintr-o colindă,
Și vin mereu, s-opresc în drum;
S-aud acum în tindă —
Noi stăm cu ochii pironiți
Și fără de suflare;

Sunt îngerii din cer veniți
Cu Ler, oi Domnul mare!

Ei cântă nălțător și rar
Cântări de biruință,
Apoi se-ntorc și plâng amar
De-a ludei necredință,
De spini, de-ostași, și c-a murit...
Dar s-a deschis mormântul
Și El acum e-n cer suit
Și judeca pământul.

Și până nu tăceau la prag,
Noi nu vorbeam nici unul —
Sărac ne-a fost, dar cald și drag
În casă-ne Crăciunul.
Și când târziu ne biruia
Pe vatra caldă somnul,
Prin vis vedeam tot flori de măr
Și-n fașe mic pe Domnul